

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/538/2014
Identifikačné číslo spisu: 1211221363
Dátum vydania rozhodnutia: 10.08.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1211221363.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu Mgr. U. C. bývajúceho v Q., proti žalovanej Slovenskej agentúre pre cestový ruch, so sídlom v Banskej Bystrici, námestie Ľ. Štúra 1, zastúpenej Advokátskou kanceláriou STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vlčkova 18, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 51 C /160/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2014 sp.zn. 5 Co 311/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II medzitýmnym rozsudkom z 11. januára 2013 č.k. 51 C /160/2011-248 určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalovanou žalobcovi dňa 12. októbra 2011 v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, je neplatná. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaná disponovala v čase výpovede voľnými pracovnými miestami, ktoré mala povinnosť ponúknuť žalobcovi. Keďže túto svoju povinnosť nespĺnila, nebol splnený zákonný predpoklad platnosti výpovede z pracovného pomeru.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. mája 2014 sp.zn. 5 Co 311/2013 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s precíznym a vyčerpávajúcim odôvodnením napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam uviedol, že; obsahu spisu nevyplýva, že by pri svojom rozhodovaní súd odňal žalovanej možnosť konať pred súdom, rozsudok je presvedčivý, obsahujúci všetky náležitosti vyplývajúce z § 157 O.s.p. Súd prvej inštancie dal jasnú a kvalifikovanú argumentáciu o nedostatočnosti preukázania splnenia ponukovej povinnosti žalovanou, v priamej príčinnej súvislosti s ktorou skutočnosťou nastala potom neplatnosť výpovede z pracovného pomeru. V

odvolaní žalovaná neargumentovala skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýval a v odvolaní uvedené argumenty neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že odvolací súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, rozhodol v rozpore so zaužívanou rozhodovacou praxou, svoje rozhodnutie odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nedostatočne odôvodnil, pričom sa nevysporiadali s argumentáciou žalovanej v celom konaní.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaná, ďalej aj dovolateľka) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 27. augusta 2014, t.j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. januára 2015.

6. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalovaná poukazovala vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 pod písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

8. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O. s.p. spočívajúcou tom, že odvolací súd rozhodol v rozpore so zaužívanou súdnou praxou, svoje rozhodnutie odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nedostatočne odôvodnil, pričom sa nevysporiadal s argumentáciou žalovanej v celom konaní.

9. Dovolací súd k tvrdenej prípustnosti dovolania z hľadiska vady spočívajúcej v (podľa názoru dovolateľky) nedostatočnom odôvodnení, poukazuje na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

10. Žalovaná vzniesla aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadrovala svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené dovolateľkou sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná,

lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľka odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho právny záver.

12. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

13. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.